

горе по стълбата безъ да ме погледне, сякашъ не сжществувамъ за нея. Азъ треперя и съ разтреперанъ гласъ, казвамъ:

— Магда, не бива така! Ти не искашъ дори да ме погледнешъ, нито да продумаешъ. Азъ не искамъ да се оправдавамъ или да те моля за нѣщо. Но ние трѣбва да поговоримъ и, ако трѣбва, да завършимъ приятелски, безъ злоба, безъ презрение и викове.

— Ние нѣма какво да говоримъ вече. За мене всичко е свършено. Остави ме на мира — казва Магда.

И тя влиза въ спалнята. Азъ стоя на стълбата. Отчаянието не ме оставя. Но не искамъ да я тревожа. Нищо не става както се желае. Нищо. Азъ отивамъ тихо въ вестибюля и седя на тъмно съ часове. Дълги часове...

Сутринята Магда не слиза долу — за да не ме срѣщне. Но Славчето идва. То странно очудено ме гледа. И очудено:

— Ти тука ли си спалъ, татко? Какъвъ си черенъ! А мама не иска да слѣзе. Защото сте се карали, а татко?

То чака отговоръ, идва до мене и все ме гледа. Буца стои на гърлото ми. Азъ го милвамъ нѣжно по косата. Ржката ми трепери. Думитѣ едва излизатъ отъ устата ми.

— Не сме се карали, татко... Нѣма нищо...

— Какъ не сте се карали, когато тя не иска да слѣзне при тебе, а ти не спишъ при насъ? Какво е тогава?

— Нѣма нищо, нѣма нищо... — повтарямъ азъ. — Тя се сърди, че бѣхъ... съ онази леличка... въ градината...

— Тя лоша ли е? — пита внезапно Славчето.

— Не, татко, тя не е лоша...

Но азъ не мога повече да се сдържамъ. Сълзи замъглятъ очитѣ ми. Отвърщамъ глава да не ме види.

После се раздвижвамъ, за да спра риданията си, кашлямъ и изпращамъ детето на двора.

*

— Тя лоша ли е? — пита детската душа, свършенната невинность.

Азъ нервно пуша. Искамъ да овладѣя нервния трепетъ на тѣлото. Но не мога. Ако отношенията на хората се гледатъ съ увеличителното стъкло на детската невинность, тя ще излѣзне лоша — защото причинява страдания. Лоша за това, че има, както законитѣ казватъ — вменяемостъ, съзнание, че се вмѣква въ живота на едно семейство и съ това го обрича на разрушение, а жената — на страдания. Но това тя прави отъ любовъ. Грѣшна ли е тогава нейната любовъ?

— Да! — отговаря душата на детето. — Ако тя не бѣ лоша, щѣше да се отстрани отъ пѣтя на другитѣ, щѣше да